Any IV. SABADELL 4 de Març de 1916. Núm. 130.

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9
Els originals no's tornen.
Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL . . . **50** CÉNTS.
NOMBRE SOLT . . . . . **10** »

Els pàries

Es un signe de decadencia, una prova del enervament del cos social, la lluita que s'entaula entre pobles i regions per a arrebassar les engrunes que llensa l'Estat centralista. En lloc de que'l Parlament llegisli, aquest es tanca, i una dictadura ministerial ens dona per decret lo que deuría esser llei acabada i feta per tots.

No son pas d'ara les demandes de zona neutral, el port franc, els dipósits francs i altres reformes de caracter económic. Arrán de la pérdua de les colonies va començar-se a demanar a Barcelona, i limitant sempre les exigencies, no ha parat encara del sollicitar-ho. Al començar la afrosa guerra europea, i en vista de lo que'ns guardava l'avenir, va creixer la campanya, i ara es promet generalitzar la concessió de dipósit franc otorgada per Reial decret a Cadiç, i establir-ne un altre a Barcelona.

Amb tot aixó, res paga l'Estat i aixís té noves fonts d'ingressos. Deixa fer, empró no protegeix.

No entrem en lo que será la nova gracia, encar que tenim poca confiança en lo que cedeixi el centralisme. No'ns va entusiasmar la Mancomunitat, i ni amb delegacions que se li prestin veurem en ella una constitució autónoma. Sempre la Reial ordre que li va donar vida será una espasa de Damocles per a matarla, que no és dret popular, sino concessió regia i gobernamental que poden anular els quins l'engendraren.

Lo que motiva el nostre comentari és la protesta que s'ha aixecat en certes regions d'Espanya, les que están d'espatlles al mar, com va dir un dia en Maragall. General la otorgació, ja no hi ha privilegi, i no son els més indicats per a combatre-la els pobles que no s'han emancipat encara del jou del caciquisme ni de les oligarquíes dominants.

Se reprodueix ara lo que al final del passat sigle va passar; que s'aixecaren poc menys que airadament els pobles perque els hi suprimíen un batalló, una capitanía general, un bisbat, un presiri, una zona de recrutament o un jutjat.

Revel-la aixó pobresa d'esperit i miseria política. Son els pobles parássits que han de viure d'organismes de l'Estat, son els retardataris, que necessiten parastres que'ls guiin; son els abúlics que vegeten encara en ple sigle XIV; és l'Espanya morta que encara no ha evolucionat, d'aspirants a l'empleo, sens més Deu que la nómina ni més esperança que viurer de lo que, com a gossos, els hi tiren els quins s'asseu-en en la taula del Presupost.

I aixó és afrós. No s'han capacitat com a ciutadans; son tribus que poblen territoris; no constitueixen encara poble ni molt menys democracies. Cecs d'enteniment, necessiten qui els guii. Autómates, requereixen amos. Son els agradadors de tots els Segismonds, i els quins segueixen a qui venç, sois per haver obtingut la victoria.

Es deure de tots dar-los-hi a coneixer de la autonomía, la sublimitat de la Federació. Havem d'aixecar-los de llur postració entre cuners i cacics, i il·luminar-los amb la llum de nostre Programa.

Si avui l'enveja els mou, la educació política els fará demá sobirans. Aquests pária deuríen ésser els ciutadans lliures de l'avenir.

El darrer proscrit (1)

Aquest Angel Samblancat, de les proses virils, de les proses cremants, si un día va saber la engunia de la presó, ara sab quin sabor té el pá de l'exil. Per la City populosa, per les vores del Támesis, ell canta encara la cançó d'aimant de la Llibertat, tot passejant la seva silueta d'emigrat errabond, de proscrit per la justicia espanyola.

Es el darrer proscrit, peró també el darrer romántic de l'apostolat de la regeneració d'Espanya, que aprengué del seu mestre, en Joaquim Costa, en les sinuositats abruptes del penyal de Graus, i en totes les seves coses hi deixa un poc de la duresa i de la fortitut d'aquelles roques llegendaries. Ell ha fet veritat alló: ¿Qué hi fa que'ns cremi la má, si amb ella aixequem la antorxa? I si dintre el romanticisme violent hi ha un Amilcare Cipriani amb la cama de fusta, la cama perduda a Tesalia combatent per la llibertat de Grecia, ell pot mostrar la llista inacabable dels seus processos i de les seves persecucions. Perqué com un Jehová, llença a la manera bíblica els dicteris més formidables contra tot lo corrupte, contra tot lo podrit. I per damunt de totes les venalitats, de totes les concomitancies impúdiques, de totes les indiferencies fatals i d'aquell *laissez faire, laissez passer* famós, ja incrustat en l'ánim de les nostres multituts incongruents, ell ha alçat la veu, clamant amb una furia inusitada, aixecant tempestats, com si a dintre seu hi hagués un altre Júpiter, fent servir els llamps per ploma, ja que ella ho fulmina tot amb la força de les seves frases exaltadores i de les seves paraules fulgurants. Es un escapat d'aquella Convenció terrible, i a darrera de les seves proses víctor-huguesques sembla que'l timbal de Santerre toqui a rebat. Es lo que hi ha més d'admirable, després de la seva voluntat, aquests seus escrits tan ponderats, tan justos, tan venjatius, que els explotatats i els subjectes a tots els esclavatges humans, deuen somriure agraits, com si amb ells hi anés un poc de l'odi que coven. Per aixó els jutges i els fiscals que li posen rojes ornamentacions, com notes marginals als seus articles, decretaren la presó i obriren l'ergástula an aquest delinqüent etern.

Es el seu odi per tots els prevaricadors polítics i el seu amor per tots els que sufreixen tiraníes el que'l fa delinquir. Es la seva cultura, espantosa i brutal, el que fa correr el forrellat de l'ergástula. Es l'estilet de la seva ploma qui s'escriu la propia acusació. Ell ofereix generós i magnánim, el cós i l'ánima, peró no pas als escarcellers, sinó a les multituts sedentes d'ideal i per elles va un día en camí d'una maçmorra o en camí de l'emigració. En un i altre cas sempre és immens el seu sacrifici.

Es l'últim romántic que queda. Es l'últim exaltat i exaltador. Es l'últim vestigi d'una

(1) Reproduim amb molt gust aquest notable article que'l nostre company *Johannan* va publicar, díes enrera, en *La Campana de Gracia*.—N. de la R.

generació que aixecava a cada cantó una barricada i feia cada jorn un motí. I si la llei en nom de totes les justicies immanents, barra les portes de la frontera an aquest acusat per les revoltes de cada día, nosaltres, per aquest home fort, per aquest periodista viril, hem de fer tot lo que necessari sigui perqué se li obrin aquestes barreres al seu pas, amb els honors d'un proscrit que torna a la seva terra sense cap humillant postergació, amb la mateixa altivesa, amb el mateix orgull.

JOHANNAN.

IDEOLOGÍES

MECANISME SOCIAL

Es presenta, en el temps que correm, un principi de mecánica social. La moral cristiana, els sermons dels homes justos, no han pogut humanitzar el capitalisme, que ádhuc se nega a que sos esclaus celebrin els dies que Crist va senyalar com de festa. I això passa, no perque el capitalista sigui dolent precisament, sinó perque la competencia mercantil, la inseguritat a la vida, l'afrosa lluita económica, l'exercici de les funcions socials, entomeixen els nostres sentiments i acaben per matar en el individuu tota idea generosa i tot propósit noble; més encare: acaben per convertir en funció sagrada i justa, perqué mereces a ella vivim mellor, l'enverenament i l'explotació de nostres semblants.

Si es cert, doncs, el principi fisiológic de que la funció cria l'orgue i l'exercici d'explotadors de nostres iguals ha creat l'orgue de la despietat, ¿com sense protestes, resistencies, ni revolucions podem sostreurer dels mals del capitalisme als assalariats? Des del moment que en vint sigles de sermons morals i de práctiques cristianes, no hem pogut lograr que bonament el ric no abusi del pobre, no acumuli riqueses segant vides, amontonant cadavres, omplint foses i hospitals, es molt natural i molt just que l'obrer ho eviti fent ús de la força, produint trastorns i conflictes. Si aixís no ho fes, i ho fa aixís perqué l'instint de la vida i la llei de la evolució son superiors a tota noció de cástig, els mals per a l'especie humana serien molt pitjors. El productor s'extingiria per manca d'aliment i de repós: el patró voluntariament podria mermar el jornal a sos operaris, aumentals-hi mai, com els homes que dirigeixen la societat present, sens una força superior a la seva, jamai deixarán el pes lliure als homes de la revolució social.

LUDOVIC PETRUS.

Un rumor greu

Fa díes que voleia per nostra ciutat i va extenent-se com la peste, un rumor que indigna a les persones honrades, i de quin rumor nosaltres no'ns n'havem fet eco, per no semblar que anem contra la Escola Industrial, veritable Universitat popular.

Empró com que sembla que hi ha algún personatge de les dretes que está interessat en que aquest rumor s'apagui, i fa oferiments per a que'l seu eco quedi tancat al panteó de l'olvit involuntari, i per altra banda, el que va donar branzida a aquest rumor comet l'anomalía de callar, malgrat lo que'l va engroixint la opinió pública, nosaltres, que estem interessats en que això s'aclareixi com més aviat millor, ens encarem davant de la persona del senyor Manau Artigas, jutge Municipal i ex-secretari de la Escola Industrial de nostra ciutat, i li diem:

—Senyor Manau, com que'l rumor a que ens referim vosté hi queda envolcallat d'una manera molt poc honrosa, tingui la bondat. d'aclarir aquest assumpte, que més interessa a vosté que a ningú, o del contrari haurá de quedar impossibilitat d'administrar justicia. Els actes públics dels jutges han d'esser diáfans, clars com el sol, i aquest rumor omple a vosté de taques. Fassi correr la benzina de la popularitat i quan demostri que la opinió pública está equivocada i que vosté está net de tota culpa, nosaltres, al parlar de vosté ens llevarem la gorra.

Pensi amb aquell aforisme catalá que diu: *Quan el goç lladra...*

La balada de los reyes (1)

Bélgica y Servia han resucitado en nuestros corazones el recuerdo de antiguas leyendas, vulgarizadas en cuentos que nuestros abuelos nos contaban al amor de la lumbre, para distraernos en las largas veladas de invierno.

Reyes de epopeya, reyes legendarios, esos reyes que se llaman Alberto y Pedro, que la gran guerra ha hecho hermanos gemelos en la heroicidad y en la desgracia. Reyes sin reinos, monarcas sin monarquías, su trono está solo en las elegías sentimentales que los poetas componen. Su marcha no es la de un fugitivo, ni la de un réprobo, o por culpa de sus veleidades, sino la de un rey que va en pos de sus defensores esparcidos. No es que muera un reinado, sino una nación que es destruída por el invasor. Su alma tiene rasgos de los tiempos homéricos y sus frases son lapidarias. La historia ha de tener por ellos una página gloriosa, porque no se jugaron la vida de sus soldados en oscuras maquinaciones diplomáticas, sino que hicieron brillar sus espadas inquietas al defender la integridad de su reino, sus derechos de pueblo y por el respeto de sus tierras, por la libertad humana, en suma, cuando el invasor audaz y traidor, ponía el pie más allá del límite señalado.

Pero el invasor ha sido más fuerte, no por la fuerza de la razón, sino por la razón de la fuerza. Y ahora ellos pasean su silueta de reyes proscriptos, de señores sin vasallos, por las ciudades protectoras de su persona, vestidos aún con la ropa sucia que el viajero se puso al marchar, llenos de polvo y fango del camino, pero cual suciedad es más digna de estar en ellos que si estuviera en sus ropajes de púrpura y armiño.

¡Qué cáustica y heterogénea la historia de los reyes! Más la de estos reyes de Bélgica y Servia no es como la de sus camaradas que en la historia tienen una página luctuosa o brutal. El caballo favorito de esos hombres no será como aquel del Cid que se dilataba el imperio a su paso, sino que el suyo ensancha más y más el de su destierro; ni su triste fuga ha sido como la de Manuel I de Portugal, ni como la del sultán Muley Hafid, que a su destronamiento Offenbach hubiera podido poner deliciosas sinfonías; no podrán ellos, no, platicar con sus cortesanos como lo hacía aquel Hafiz, el rey-poeta, recolgado en el pecho de Leila, su amada; ni morirán como aquel Maximiliano de México, ni como aquel Luís XVI de Francia, ni como aquel Carlos I de Inglaterra, ni como aquel Carlos de los Braganzas portugueses; sabrán de lo útil como aquel Luís Felipe que desconocía la grandeza, y ni su huída tiene algo de la de Amadeo de Saboya. Sus reinas pueden hacer como aquella reina española que empeñaba sus joyas para las carabelas colonbianas, haciéndolo así mismo para municiones por sus soldados; no podrán decir a sus generales, parodiando a aquel emperador romano: «¿Qué habeis hecho de vuestras legiones?», pero como Francisco I podrán exclamar: «Lo hemos perdido todo menos el honor», y alguna vez deben odiar la voz de aquellas brujas de Macbet que a sus oídos gritaron: «Tu serás rey» y por ellos vale aquella frase: «Hay buenos reyes como hay buenas destrales», ni los soldados que les escoltan en su éxodo serán quiméricos, fanfarrones y bebedores como aquellos guardias franceses de Luís XIII... Ni tampoco el Cándido volteriano les encontrará en aquella mesa cenando con aquellos seis reyes destronados, como dos reyes extranjeros más, que fueron de incógnito a pasar al carnaval a Venecia...

No, ellos serán reyes de epopeya y de leyenda, reyes de cuento, reyes protagonistas de baladas futuras.

FEDERICO REYES.

(1) Retirat d'edicions anteriors per excés d'original.

Pequemos

> Ser liberal es más pecado que ser blasfemo, ladrón, adúltero u homicida o cualquier otra cosa...
>
> ...se debe (SI ES NECESARIO) disgustar a los hombres, se debe (SI ES NECESARIO) herirlos y matarlos (adviértase la fuerza del paréntesis) lo cual dice claramente el caso único en que exige tales sacrificios al servicio de Dios.
>
> Sardá y Salvany
> (De «El Liberalismo es pecado»).

> ...las hazañas anarquistas de estos últimos tiempos dan bastante a conocer cual puede ser nuestro estado social si prosperan ciertos progresos educativos...
>
> Sardá y Salvany
> (De «Las escuelas neutras»).

Tenemos pues, que los que profesamos ideas liberales somos algo peor que la escoria humana.

La maldad en todos sus aspectos pesa sobre nosotros, y nosotros, la casta infernal, los amigos del diablo, queremos, por la razón, por el estudio y el derecho, hacer que la humanidad se despoje de todo lo que pueda entorpecer el camino de la reivindicación del hombre al cobrar sus derechos. La religión es el obstáculo, es la valla de zarzales que cierra el paso a la razón con los misterios de un dogma cuyo Dios omnipotente, sabio y justo, permite que la maldad se enseñoree del mundo y que apesar de su omnipotencia no puede por si solo detener el progreso de la perversión.

Yo no sé si será perversión o si será la mano de Dios obrando, el que, el pontífice Juan XVIII envenenara a Juan XVII, y este muriera tambien envenenado por Benedicto VIII, el cual fué un mónstruo de perversidad.

Los venerables, los grandes hombres del liberalismo, Sardá y Salvany les coloca al más bajo nivel moral que imaginarse pueda. Y esos hombres están tan por encima de las bajezas que encierra la historia del pontificado, la de muchísimos hombres de la iglesia, que ellos, no han podido menos que mirar con asco tanta podredumbre.

A los hombres de la iglesia, a los detractores de la ley natural se debe la causa de la mayoría de los males que nos agobian. Su moral es peligrosísima para los pueblos, ella ha enseñado el desprecio de lo que más debe de amarse, las bellezas de la vida y de la naturaleza, ellos, célibes ¡al menos vivieran como castrados!; con ellos, los tribunales de justicia aquí y en otros paises han tenido que habérselas por causas de impudor. Ya Isabel I tuvo que poner coto al escándalo; más, no nos extendamos a tratar por hoy de este asunto que este no es nuestro propósito.

En cuanto a las *hazañas anarquistas,* que nosotros no podemos de ningún modo apoyar aunque estas *hazañas* fueran en realidad anarquistas, estos debían seguir el camino trazado por Pedro de Arbués, Torquemada, de Pío IX, Mariana, Sardá y Salvany y de tantos otros, y además, de los edificantes ejemplos que del papado han podido recogerse y de la sublime divisa con que se ha orlado el catolicismo: *El fin justifica los medios.*

Es vuestra enseña, si otros se acojen a ella no hay porque quejarse, lo ha aprendido de los que no debieron sentir rencores y cultivan odios; de los que debieran vivir en la pobreza y recojen el oro; de los que debieran ser sencillos y son soberbios y se rodean de honores; de los que debieran adorar a su Dios en *Espíritu* y en *Verdad* y le adoran en suntuosos templos repletos de imágenes que llaman santos y no son más que otros tantos pequeñnos dioses.

En vuestros salmos, en vuestras oraciones, se escapa, en la intención, al ser proferidas; ocultos rencores, venenosos odios en contra de los que quisieran ver una humanidad buena, feliz e inteligente, cosa que en veinte siglos de cristianismo no ha sido posible.

No seamos *blasfemos, ladrones, adúlteros u homicidas o cualquier otra cosa...*

PEQUEMOS en liberalismo.

Pequemos.

EMILIO TARRIDA.

Un donatiu al Museu de Sabadell

Nostre bon amic, l'antic ceramista Marián Burgués, ha fet un important present al Museu de nostra ciutat, consistent en cinc quadros de rajola decorada al foc, per un procediment inventat pel propi donant i una xamaneia de saló de cinc metres d'alta per tres d'ample.

Fora molt convenient que'l bell gest de l'amic Burgués tingués forces imitadors per fer més riques les col·leccions d'antiguitats del nostre Museu.

I ara que parlem d'aquesta institució, varem llegir que havíen desaparegut del mateix varies monedes i una anell d'or, quins objectes s'havíen trobat en les excavacions de la Salut. Per ara no sabem que dits objectes hagin sigut restituits. Com s'acaben aquelles gazetilles que parlen dels lladres de terrat, podem acabar aquestes ratlles: «Los cacos no han sido habidos».

HISTORIA APLICADA

En les contínues lluites polítiques republicanes, sostingudes per homes de ple coneixement, de respectable figura, de representativa personalitat, s'hi nota una fe per l'ideal i tan ferma, arraigada i convençuda, que fa que'l record perduri i es gosi en parlar-ne breus moments.

Quan en Castelar, en el Septembre de 1873 fou el·legit President de la República, es va preveure sa mort; amb disculpa d'atendre a la conservació de l'ordre públic i desarrollar uns plans, s'obstiná en lliurar-se de les Corts.

Pi i Margall, que feia poc havía abandonat la Presidencia, s' oposá fermament a aquesta poc pensada intenció.

Les grans causes necessiten grans defensors, i per això Pi i Margall com a un d'ells, considerá un dret intervenir-hi, i, si pogués ser, fer valer la seva sensata opinió.

Considerava en Pi i Margall, imprescindible l'autoritat de les Corts. Per fer-se encare la Constitució, podía el poble justificadament desconfiar d'aquells gobernants que volíen obrar a espatlles del país. Feu avinent, doncs, el perill que reportava la suspensió en tals circunstancies; alegá mil raons i no obstant les Corts es tancaren i la República morí, si no allavors mateix, dintre poc temps.

En peu la guerra civil dels Borbons, no tenía el Poder Executiu suficient autoritat per a combatre el moviment, essent les Corts l'únic lloc on podía trobar la força necessaria per a obrar decidida i enérgicament.

El 3 de Janer, el general Pavía doná el cop i la República, impotent, va caure. La predicció d'en Pi i Margall va ser un fet.

Perqué en Castelar, home intel·ligent, va cometre aquell acte, sapiguent que amb ell decretava la mort de la República? Lo cert és que la República morí, i la fé republicana des d'allavors ha minvat considerablement i mai més s'ha pensat en portar a terme el programa del Partit Federal, que avui, com allavors, está en peu.

No ha mort, no, la causa republicana; des d'allavors está aturada esperant que un altre Pi i Margall l'impulsi i li dongui la força necessaria per acometre decidida l'assoliment de l'Ideal.

No defalliu republicans, que necessita del vostre apoi ara més que mai, la nostra causa, i amb la vostra fé crieu un home capaç per dirigir-vos i portar novament la República.

ANGEL SOTO.

Notes i comentaris

El pa nostre...

Quan aquell Jesús de Galilea digué que no sols de pa vivía l'home, ja considerá an aquest element com un dels primordials en la nosta vida, i en una de les oracions que li dirigeixen els seus creients li demanen molt fervorosos que'l pa seu de cada día els hi sigui concedit, ja que Deu no enviá més pa als homes després de fer als israelites fugitius, el present del manná. El pa ha rebut totes les poetitzacions, tots els lirismes, totes les insurgencies, tots els amors, perque éll pa ho es tot: es l'alegría del viure, el benestar de la taula, es delicia per la boca i nutrició en l'estómec.

Preneu i mengeu, va dir Jesús tot oferint pa els apóstols, que aquest és el meu cos. I des d'allavors el pa és sagrat, i sembla, amb la seva blancor immaculada, com l'única hostia de la Vida, per la qual totes les castes i totes les sectes adoren i resen per éll tots els homes de la terra i reb dels humans una idólatra veneració, en nom d'aquell decáleg «guanyarás el pa amb la suor del teu front», aquest decáleg que és un

decret del Destí, refrendat pels deus bíblics i sostingut pels homes.

Per això, per aquest pa que'ls católics demanen en oracions místiques, se reb tots els dolors i totes les engunies: els obrers sufreixen per éll totes les explotacions, siguent la suor del seu front l'agre llevat amb que s'amasa, en donem als pobres en nom de la germandat i de la justicia humana, se li fa una creu a l'encetar-lo, hi ha qui el besa com cau a terra, els sacerdots el beneeixen, els revolucionaris parlen de la seva conquesta com la d'una necessitat imperiosa i els esclaus el mostren com un pasquí de revolta, com aquells pagesos andalusos que clavaben en les oliveres bétiques el pa negre i dur, com uns rosegons abominables, que'ls seus amos els hi donaven.

I ara, quan el pa s'apuja, es com el trobem més bó, és com se comprén que per éll s'hagin realitzat tants drames en el món, és com es més digne de calificar, an aquest pa nostre de cada día, de cosa santa i inefable, la veritable hostia que adorem els homes des del sopar dels apóstols fins als nostres díes, hostia per la qual hi ha hagut durant vint sigles turbulencies a la terra.—P.

Negligencies

Sabadell, l'industriosa ciutat, la tan anomenada en els centres industrials, tan perfecte exteriorment, tant armonitzada, presenta interiorment un llastimós aspecte.

Degut a la *frescura* d'arcaldes ignorants i a la passivitat d'una calamitosa majoría, es troben en deplorable estat importants carrers de Sabadell.

Repugna en temps de pluja passar per un carrer tan concorregut com el de les Tres Creus, on forçosament han de passar tota classe de carruatges, i on el transeunt s'exposa a caure, degut al mal estat de les aceres i a posar-se una roba calamitosa, degut també al fangueig del mig del carrer.

Fora hora de que mirés d'arreglar-se carrer de tanta importancia i no solzament aquest, sino el de Turull i altres, quina llista fora interminable.

La vaga de Valencia

La fam ve fent a dintre d'Espanya la seva malestrugança en la llar de l'obrer.

L'encariment de les subsistencies, la manca de treball, han revoltat d'indignació al poble valenciá.

I els governants empleant els mateixos procediments anti-constitucionals, com ha demostrat amb les vagues de Barcelona i d'aquesta ciutat, no donant tan sols a les humanes peticions obreristes aquelles satisfaccions que's deuen a la massa obrera qu'es la que produeix.

No es amb la força que's resolen els conflictes socials, la pinxería romanonista també s'ha *liado la manta a la cabeza* com l'impúdica gentuça maurista.

El poble vol treball i pá, vol justicia i li porten guardia civil.

Si es aixís que creuen els Romanones i C.ª apaivagar l'angoixa del poble obrer amb els seus procediments arbitraris, que *segueixin el camí emprés i veurán prompte* el despertar de l'obrer envers el camí de les seves aspiracions justes.

Una postal de l'Alomar

A la felicitació i oferiment que aquesta redacció enviá a l'eminent publicista amb motíu de la mort d'en Salvany, ens enviá en Gabriel Alomar, díes enrera, la següent lletra:

«*Palma 21 Febrer 1916*

Distingit senyor: agraeixo coralment a V. i a la redacció de SABADELL FEDERAL *la felicitació i l'oferta del seu periódic. Era necessari aquest desfogament després de la falsa aureola amb que's volgué adornar la figura de Sardá i Salvany.*

Ara... ja es ben mort.

Os estreny la má

GABRIEL ALOMAR.»

Noves

En la espaiosa sala del Círcol Republicá Federal se celebrarán avui dissabte i dilluns els dos últims balls de disfreces que tan éxit han obtingut.

Per demá diumenge hi ha anunciat un magnific i escullit ball de tarde. Es començará a les cinc.

Tots aquests balls serán executats per la aplaudida orquesta Muixins.

—*Demá diumenge, a les 4 i mitja de la tarde*, está anunciada, en el Centre d'Estudis Psicológics, una conferencia pública, a cárrec del ilustrat propagandista espiritualista, D. Josep Martín Rull, qui desenrotllará el següent tema: "Alguns aspectes del Espiritisme."

—En el favorescut saló de ball de la Fraternitat Republicana Radical tindrán lloc, avui i dilluns a la nit, dos lluits balls de disfreces, quins programes executará la celebrada Banda Mozart.

En el mateix saló es celebrará demá a la tarde un extraordinari ball de quatre hores a cárrec del conegut sextet Armonía.

—Hem rebut un atent B. L. M. de la Junta Municipal de Beneficencia invitant-nos al gran ball que amb motíu de les festes del carnaval tindrá lloc demá diumenge, en la platea del Teatre Euterpe, quins productes servirán per a augmentar els fondos del benéfic servei municipal.

—El distingit compatrici nostre, Agustí Borguñó que's troba des de fa poc a Nova York, ha sigut nomenat director de l'Orfeó de l'Ateneu Catalá d'aquella gran capital.

Enviem nostra felicitació a l'amic Borguñó i li desitgem molts éxits.

Impremta Sallent; Sant Quirse, 32 - Telèfon 520

Kiosc de Canaletes

Cervesa E. Petry,

S. EN C.

Exigeixis en els taps la marca del Representant

Gasseosa F. PANÉ

Se serveix a domicili

Rambla, 198 Latorre, 2

SABATERIA

TOUS

Es la casa que ven el calçat més elegant i més ben confeccionat a preus reduits